

Preek 12 juli 2020

Beste nieuwe gemeente,
- nieuw voor mij, althans,
maar al lang verbonden met God en met elkaar –
Alleluia!
Het is inderdaad feest vandaag.

We hoorden zojuist een tekst die is geschreven
voor de inwijding of het jubileum van een kerk.
Heel toepasselijk!
Dit jaar is het jubileumjaar van de Kloosterkerk,
en vandaag is een nieuw begin.

We vieren, hoorden we zojuist,
de vreugde van de tempel, van de kerk.
En die tempel, die kerk, dat zijn wij zelf.
Want nu wij hier vrolijk bij elkaar zijn,
fysiek en virtueel,
is God hier.
Dit is Gods huis.
Wij zijn met elkaar Gods huis,
de plek waar God wil wonen.

En godzijdank zijn deze muren er niet
zodat we God voor onszelf kunnen houden,
maar om ons eraan te herinneren
dat wijzelf de levende stenen zijn
van de muren waarbinnen God thuis is.

Door wat wij hier doen,
door wie wij hier zijn met en voor elkaar,
bouwen we een plaats voor God
die niet statisch is, maar dynamisch,
niet uitsluitend, maar omarmend.
Een plaats die groeien mag.

Als wij hier later deze morgen weggaan,
blijft God hier niet op zijn lauweren rusten
en nog even nagenieten.
Dan begint het avontuur pas.
Dan gaat God waar wij gaan.
Dan worden onze woonkamers en onze werkplekken,
onze scholen, parken en ziekenhuizen,
de heilige grond waar God aanwezig is.

Maar zover is het nog niet,

want allereerst zijn we hier juist om de ontmoeting te vieren
waar we, dat is wel gebleken, zo heel moeilijk zonder kunnen.
De ontmoeting die ons voedt en inspireert en zondig corrigeert.

En omdat dat een ontmoeting is
die altijd in het kader staat van de gemeenschap met de hele kerk,
wereldwijd en door de eeuwen heen,
hoop ik dat u er geen bezwaar tegen heeft
als ik even een paar woorden in het Engels zeg
voordat mijn Engelssprekende vrienden afhaken
en uit pure verveling een andere kerkdienst gaan zoeken.

So just a few words for my non-Dutch speaking friends and colleagues
who I know are watching this service too
and praying with us and for us.

I'm really sorry you can't be here in this wonderful place;
I know you would have loved to see it for yourselves.
And I'm sorry we haven't been able to say goodbye as we should have,
together, in church, sharing bread and wine,
singing our hearts out, and having a proper Welsh bun fight after.

But I'm thinking of you as you are of me,
and I'm going to give you a super quick sneak preview
of what I want to say to everyone today.

During lockdown, an article appeared in the Church Times that said,
"Being prevented from going to church
might liberate us from our habitual routines
to 'become church' all over again –
or, perhaps, for the very first time.
Such rejuvenation may help to release us, at last,
from the prison of our church building."

That hit me hard, and it angered me,
as I witnessed and shared in your pain
of having every opportunity to worship together
suddenly taken away,
of not being able to pray in the building we love
with the people we love,
at a time when we really needed it.

But it was true, of course.
Church is home.
But home is not the place you leave,
but the place where you are going.

And as the church is stretched,
by difficulty, by distance, by challenges yet to be overcome,
the church grows.
It grows in its capacity for good, in its capacity to love.
Love is the gravity that still pulls us together
even when we are apart.

So thank you, friends and colleagues far away,
not for having been my church family for a while,
but for always being part of the one church we build together.
For your prayers, your friendship and your dedication, thank you.

Afgelopen maand zag ik voor het eerst het gebrandschilderde raam
waarvan een afbeelding op de liturgie is afgedrukt.
Ik zag het niet in het echt,
want we zaten in lockdown in Cardiff
en het raam bevindt zich in Durham Cathedral,
maar de foto was al genoeg om mijn aandacht te trekken.

Ieder mag er natuurlijk het zijne van vinden.
Misschien bent u blij dat het raam in kwestie
aan Durham cathedral is geschonken en niet aan de Kloosterkerk.
In Durham wordt het trouwens ook wel eens het spuitjesraam genoemd.

Ik zag er de plattegrond van een kerk in.
Een schip en een koor. Pilaren.
Wel een beetje rommelige pilaren, allemaal verschillend.
En als je goed kijkt, staat er eentje behoorlijk uit het lood.
En eentje staat pontificaal in het midden,
waar je de deur of in ieder geval het gangpad zou verwachten.

Ik vroeg me af,
waarom zou je in een kerk
een raam willen hebben met een plattegrond van een kerk erop
die dan ook nog eens niet van diezelfde kerk is?

En toen zag ik het.
Dit is niet zomaar een kerk. Dit is een gemeente.
Dit zijn Jezus en zijn leerlingen, van bovenaf gezien,
die avondmaal vieren.
Het laatste avondmaal.

Judas heeft zich al een beetje teruggetrokken,
staat al in de startblokken
om het feestmaal te verlaten en Jezus te verraden.

De andere leerlingen zijn nog volop aan het eten,

ieder zijn eigen stukje brood.
Wie wie is, kunnen we niet zien,
of wat voor blikken er worden uitgewisseld.

Omdat we van boven af kijken, met God mee,
zien we een heleboel dingen niet
waar we ons als mensen graag door zouden laten afleiden.

En daardoor zien we juist wel wat er echt toe doet.
Deze gemeente staat voor elke gemeente,
rond welke tafel dan ook,
waar ook ter wereld.
Dit zou zomaar over ons kunnen gaan.

Waar zitten wij?
Dicht naast Jezus, of al – of nog – met één been buiten?
Of in dat bovenste groepje van vier dat een beetje in hun eigen wereldje zit,
misschien ingewijden, ambtsdragers,
of juist mensen die zich niet helemaal thuis voelen
of die alles liever van een afstandje aanzien?

Als je goed kijkt, is er bovenin het raam flink gekruimeld met dat brood.
Misschien wel expres,
in de overtuiging dat het brood dat op tafel staat
er niet alleen is voor degenen die aan tafel zitten,
maar ook, of zelfs vooral, voor hen die zich nog niet genodigd weten.

En Jezus?
Die zit daar dus pontificaal in de weg.
Als dit de plattegrond van een kerk was,
dan zou het een kerk zijn waar je nooit of te nimmer binnen kwam
zonder eerst over Jezus te struikelen.

Dat lijkt mij nou net heel toepasselijk.
Jezus, de steen waarover je struikelt.
Jezus met zijn weerbarstige boodschap en tegendraadse voorbeeld.
De mens die je voortdurend met jezelf en de ander confronteert.

De drempel waar je overheen moet;
de pilaar waar je omheen moet;
het doopvont waar je doorheen moet.

Jezus die zelf dwars door de dood heen moest.
Die staat in de weg, want hij is zelf de Weg.
Daar kunnen we niet omheen;
daar moeten we niet omheen willen.
Die weg moeten we vrolijk en dankbaar en vol vertrouwen inslaan.

'Daily bread', heet het glas-in-loodraam.
Het werd geschonken door de medewerkers van de plaatselijke supermarkt.
En dat zet even aan het denken.

Dit avondmaal is geen eenmalige gebeurtenis om te herdenken
maar een dagelijkse, broodnodige manier van met elkaar omgaan.
Bij Jezus wordt wat heilig is dagelijkse kost
en het alledaagse iets heel bijzonders.

Jezus heeft soms veel te stellen met ons.
Wij hebben het van nature niet zo op obstakels
en zijn snel afgeleid.

Zo ook Jezus' leerlingen.
Ze hebben warempel net gezien
hoe een paar broden en vissen voldoende waren
voor een enorme mensenmassa,
puur omdat Jezus het was die ze uitdeelde;
en nog maken ze zich zorgen
omdat ze zelf geen brood bij zich hebben voor tijdens een korte oversteek.

Jezus zegt iets over 'zuurdesem',
en meteen schiet hen het gebrek aan eten in gedachten.
Maar de woorden die Jezus ons aanreikt
zijn altijd groter dan ze lijken
en groter dan wij denken.

Het gaat niet zomaar over brood,
"begrijpen jullie het dan nog niet?"
Er staat niet wat er staat.

Als Jezus het woord 'zuurdesem' in de mond neemt
dan rijst de zin daarvan de pan uit.
Dan staat het plotseling voor alles wat in het geniep
het goede nieuws van God verdraait en bederft
en geen respect heeft voor de ruimte en de vrijheid
die tussen de regels door meeklinken.

Daarop moeten we bedacht zijn
In de kerk is ruimte.
Ruimte in overvloed voor iedereen.
Ruimte om God God te laten zijn.

Het zijn grote woorden die bij een intrededienst klinken.
Roeping. Ambt. Herder. Leraar.

Dienstbaarheid. Liefde. Trouw.
De heilige Schrift. Het Koninkrijk van God.
Je zou er helemaal overdonderd door raken.

Gelukkig gaat het vandaag niet over mij, maar over ons.
In de kerk praten we in het meervoud.
Een predikant is niet geroepen om predikant te zijn,
maar om ergens predikant te zijn,
om iemands predikant te zijn.

Het is nogal wat, wat Petrus in zijn brief zegt
tegen degenen die hebben besloten de weg van Jezus in te slaan.
Stuk voor stuk mogen ze zich door God gekend en gekozen weten,
zijn ze verstanders en uitdragers van zaken die het verstand te boven gaan,
stuk voor stuk zijn ze uit het donker naar het licht geroepen.

Want het gaat niet om wat elk van hen, elk van ons,
kan en weet en verdient;
het gaat erom dat we elkaar toebehoren,
verschillend en verspreid als we zijn,
omdat God de mortel is
die ons onlosmakelijk aan elkaar verbindt,
ondanks alles, tegen alles in
wat ons uit elkaar trekt en op onszelf terugwerpt.

We horen zodirect in het lied na de preek
woorden die vanouds klinken op Witte Donderdag,
de avond van het laatste avondmaal,
van de voetwassing, en het nieuwe gebod om lief te hebben:

Ubi caritas et amor, Deus ibi est.
Waar barmhartigheid en liefde zijn, zo wordt er gezongen,
daar is God.

En de tekst waarschuwt ons dan:
Als we dan met elkaar samenkomen,
moeten we oppassen dat er geen verdeeldheid heerst;
geen geruzie, geen geharrewar.
Moge Christus zelf in ons midden zijn.

Ik heb er alle vertrouwen in dat dat wel goedkomt.
Met Christus hier in ons midden
als de enige echte herder en leraar
waar geen predikant aan kan tippen.

En wij samen om hem heen als leerlingen
die het misschien ook niet altijd meteen bij het juiste eind hebben,

die misschien ook wel eens een lesje hoofd- en bijzaken nodig hebben,
maar die willen luisteren en willen leren.
Hier wordt Gods nieuwe Stad gebouwd,
steen voor steen, mens voor mens.
Een Stad waar iedereen zich thuis mag voelen –
zelfs, en vooral, God.
Waar liefde is,
daar is God thuis.

Gebeden 12 juli 2020

We danken u God
voor het vertrouwen dat U in ons stelt.
Dat wij uw werk mogen doen,
uw woord mogen spreken,
uw mensen mogen liefhebben,
uw vrede mogen bewaren.
We bidden U voor hen die ons nodig hebben,
die U nodig hebben;
voor hen voor wie we ons in het bijzonder verantwoordelijk weten
en hen die U onverwachts op ons pad brengt,
dat we hen mogen zien en horen.
Geef dat we elkaar de ruimte durven geven,
loslaten waar het kan
en vasthouden waar het nodig is.
Dat we mogen beseffen dat iedereen meetelt
en niemand onmisbaar is.

We danken U voor elkaar;
voor alles wat ons verbindt;
voor compassie, voor geduld,
voor de techniek waar we zeker nu zo erg van afhankelijk zijn.
We bidden u voor hen die eenzaam zijn;
die kampen met angst, depressie, ziekte of een beperking;
die hun vreugde en verdriet, hun geloof en wanhoop,
met niemand kunnen delen.
We bidden in het bijzonder voor moed en kracht
voor Nico Mobron en Margriet Kes-Belger
en voor alle familieleden en dierbaren van
Henny Mobron, Lize Belger, Rob Tempelaars en Ada Ravesteyn;
dat uw aanwezigheid een bron van steun en hoop mag zijn.
Wees bij hen die zich zorgen maken
om iemand die hen dierbaar is
en hen die iemand moeten missen.

We danken u voor alles wat ons hoopvol stemt
in een wereld die vaak niet veel weg heeft

van uw koninkrijk waar we naar uitzien.
We bidden u voor kinderen en jongeren,
dat ze mensen in hun leven mogen hebben
die hen helpen geloven in de toekomst.
Voor hen die niet alleen geloven, maar ook doen –
dat ze zich van harte mogen blijven inzetten
voor een wereld van gerechtigheid en vrede
en zich niet uit het veld laten slaan,
maar dankbaar de tekenen van uw aanwezigheid
mogen blijven zien.
Voor dit feestelijke nieuwe begin, hier, vanmorgen –
dat het een afspiegeling mag zijn van de toekomst
waarvoor U ons heeft bestemd.

Preek en gebeden 19 juli 2020

GEBED OM ONTFERMING

Heb geduld met ons -
als wij in deze vreemde tijd vol nieuwe beperkingen
soms een kort lontje hebben,
als we naast alles wat ons bevreemdt en benauwt
het verdriet van de ander er even niet bij kunnen hebben;
als er zo aan alle kanten aan ons getrokken wordt
dat we het even niet kunnen opbrengen
open te staan voor wat U van ons vraagt.
Heb geduld met ons
als deze wereld ons te strak en te klein is,
als deze stad en onze agenda ons te vol zijn,
als we geen ruimte kunnen vinden
om ons heen en in ons hart;
of als de wereld juist te groot voelt,
en we ons machteloos voelen
als we ons realiseren hoeveel ons gegeven is
en hoe weinig we daarmee doen;
als we het verschil zien tussen uw eindeloze gulheid
en onze kleingeestigheid.
Dat onze ziel mag rusten in uw bevrijding,
zo bidden wij U:
Heer ontferm U, Christus ontferm U, Heer ontferm U

Heb geduld met degenen
die snakken naar een luisterend oor en een open hart
omdat wij het hun niet geven.
Zo vaak geven wij de ander niet het voordeel van de twijfel,
houden we krampachtig bij wie ons iets verschuldigd is,
durven we de ander niet te vertrouwen.

Te vaak kijken we niet over grenzen heen
Te snel vergeten we wat er elders speelt,
verliezen we onze aandacht voor problemen die niet de onze zijn,
hebben we het geduld niet om blijvend medestander te zijn
van hen die onrecht lijden,
om betrokken te blijven bij situaties die al lang geen nieuws meer zijn,
om het goede te blijven doen wanneer het moeilijk wordt
en onze inspanningen vergeefs lijken te zijn.
Wijs ons steeds weer terecht als wij elkaar tekort doen,
blijf spreken tot ons hart
als wij uw schepping geen recht doen
en als erfenis een zware last nalaten.
Geef ons kansen, maar schud ons ook wakker
want onze verantwoordelijkheid naar elkaar is groot.
Dat de manier waarop we onze vrijheid gebruiken
de ander tot zegen mag zijn, zo bidden wij U:
Heer ontferm U, Christus ontferm U, Heer ontferm U

Heb geduld met deze wereld,
zo vol met prachtigs,
zo vol goedheid en diversiteit en tekenen van uw aanwezigheid,
maar ook zo vol met wreedheid,
met onbegrip, pijn, woede en wanhoop,
deze wereld waar het zo goed toeven zou kunnen zijn,
maar war het voor velen een hel op aarde is.
In solidariteit met allen die smachten naar vrijheid,
naar begrip,
naar rechtvaardigheid,
naar respect,
roepen we tot U.
Dat uw scheppende en herscheppende Geest
mag bevrijden wie gevangen zit
en nieuw mag maken wat versteend is,
zo bidden wij U:
Heer ontferm U, Christus ontferm U, Heer ontferm U

PREEK

Beste niet meer helemaal nieuwe gemeente,
voordat ik ook maar iets zeg
wil ik u toch eerst en vooral bedanken.

Ik wist niet wat me overkwam vorige week zondag.
Na bijna vier maanden niet op de kansel te hebben mogen staan,
of zelfs maar in de kerk te mogen komen,
stond ik opeens hier,
en er zaten mensen!
Dat was echt thuiskomen, al was het in een nieuw huis.

Mijn intrededienst was op zich al iets prachtigs.
Maar toen had ik daarna ook nog eens een huis vol bloemen,
kaarten en zelfs een slinger.
Zoveel goede wensen, zo'n groot welkom.
De Kloosterkerk heeft een groot hart.
Het was geweldig.

Maar ondanks die feestelijke onderbreking van afgelopen zondag
herinnert u zich vast nog wel
dat we eigenlijk bezig waren met een serie diensten
over het thema 'de vruchten van de Geest'.

In de brief aan de Galaten vinden we een lijstje van negen kenmerken
van de mens die zich laat leiden door de Geest van God;
de Geest die ons in de vrijheid zet
en alleen het beste in ons naar boven haalt.

De goedheid en de liefde kwamen eerder al aan de orde.
En toen ik me halverwege de dienst van vorige week
plotseling met lichte paniek realiseerde
dat het vandaag aan mij zou zijn om verder te praten
over die vruchten van de Geest,
werd me de meest toepasselijke vrucht
als het ware meteen in de schoot geworpen.

Onze voorzitter Sanne hield aan het einde van de dienst namelijk
een buitengewoon treffende toespraak
met als thema hoe ik hier nu eigenlijk ben aanbeland
en hoeveel voeten dat in de aarde had.

Als u die toespraak heeft beluisterd,
herinnert u zich vast nog het immer terugkerende refrein,
zegt u het maar:
"Dat nam enige tijd."

Voor de hand lag meteen een vrucht van de Geest
die wij de afgelopen tijd allemaal in overvloed moesten hebben:
het geduld.

Het was een steeds terugkerend thema
in de kaarten waarvan u er mij zo'n overweldigend aantal stuurde.
'Dominee Marja, eindelijk is het zover!
Wat hebben we veel geduld moeten hebben!'

Terugdenkend aan die tijd
was dat liturgisch gezien inderdaad een paarse tijd,
een tijd van wachten, van voorbereiden en op weg zijn.

Gelukkig voelde het toch niet zozeer als een lijdenstijd,
maar meer als een ontzettend lange adventstijd.

Een tijd, toch, van actief wachten.
Er moest door een heleboel mensen een heleboel gedaan worden –
aan beide kanten van het water.

Voor veel mensen in de Kloosterkerk, en voor mij,
was het dus geenszins een tijd van stil-maar-wacht-maar geduld hebben,
van berusting en lijdzaamheid,
maar van verwachting en voorbereiding.

Als geduld een vrucht van de Geest is,
dan was het een buitengewoon vruchtbare tijd.

Het lijkt zo'n onschuldig lijstje, in de brief aan de Galaten:
liefde, vreugde en vrede;
geduld, vriendelijkheid en goedheid;
geloof, zachtmoedigheid en zelfbeheersing.

Wie de Galatenbrief een beetje kent,
voelt natuurlijk al aankomen dat er meer achter zit.
In een schrijven waarin taal wordt gebezigd als,
"Galaten, u hebt uw verstand verloren!"
is zo'n lijstje natuurlijk verre van onschuldig.

Dit is niet een lijstje waar je een schouderklopje van krijgt,
maar een to-do list die je aan het werk zet.

En als je kijkt naar wat er nou precies op die to-do list staat,
dan is 'geduld' eigenlijk helemaal niet zo'n goed woord.

In een oudere vertaling heette het nog 'lankmoedigheid'.
Dat is niet een woord wat we nog dagelijks gebruiken,
maar het staat wel veel dichter bij wat hier eigenlijk bedoeld wordt;
want het komt van lang en gemoed,
dus het hebben een grootheid, een wijsheid van gemoed, van passie.

Iemand die lankmoedig is, heeft veel ruimte in zichzelf
om veel te kunnen hebben van een ander –
is in staat om veel te tolereren.

Zo'n soort woord gebruikt de Welshe bijbelvertaling hier ook,
het vermogen om ergens tegen te kunnen,
zoals sommige mensen bijvoorbeeld een hele hete curry kunnen eten
zonder te zweten en paars aan te lopen.

'Geduld om te verdragen', noemt Willem Barnard het in zijn lied over de goede vruchten die groeien aan de Geest.

Dat kan het verdragen zijn van een situatie, van omstandigheden, van moeilijkheden en tegenslagen, maar het kan ook gaan om het verdragen van een ander. Over dat laatste vertelt Jezus een verhaal.

Zijn leerlingen komen met een heleboel vragen op hem af, ze begrijpen eigenlijk nog heel weinig van die vreemde leraar die allemaal van die onverwachte uitspraken doet.

'Wat geeft het leven zin, en waarde?
Hoe ziet de nieuwe wereld eruit waar we naar streven?
Hoe kunnen we goed leven?
Wat moeten we doen als iemand ons pijn doet?'

Als Petrus die laatste vraag stelt, denk hij het vast al een beetje door te hebben. Want hij anticipeert al, "Ik moet zeker wel zeven keer vergeven als iemand mij slecht behandelt?"

Hij weet al dat Jezus ontzettend genereus is, en zeven keer door de vingers zien hoe iemand jou schade berokkent is bijna onvoorstelbaar grootmoedig.

Het verhaal dat Jezus daarop vertelt is een heel sterk verhaal. Sterk in de zin van overdreven. Je zou, voor de goede orde, liever willen dat er zoiets stond als:

'Een werknemer had een klein bedrag van zijn baas geleend om tot aan het eind van de maand de eindjes aan elkaar te kunnen knopen. Hij redde het de maand daarop niet om het terug te betalen, en vroeg, "Zou u er nog even op kunnen wachten? Ik zit erg krap bij kas."

De baas had medelijden met hem, en zei, "Natuurlijk beste man, neem maar alle tijd die je nodig hebt."

Maar op weg naar huis kwam diezelfde werknemer bij de tramhalte een collega tegen, en zei, "Hee, ik heb jou vrijdag bij de borrel een tientje voorgeschoten,

en dat wil ik nu terug.”

De collega zei, “Sorry, ik heb alleen een pasje bij me,
mag het misschien morgen?”

Maar de man werd razend

en rukte het mondkapje van zijn collega af en smeed het in de gracht.’

Dan was de moraal simpel genoeg:

wat gij niet wilt dat u geschiedt,

doe dat ook een ander niet.

Maar zoals vaak het geval is als Jezus een verhaal vertelt,
gaat het niet helemaal zoals wij dat graag zouden willen.

Dat begint al bij de machtsverhoudingen in deze parabel.

Het gaat hier niet om een werknemer en zijn baas,

maar over een koning en iemand die letterlijk,

met heel zijn gezin, het eigendom is van die koning –

en dus volledig aan hem is overgeleverd.

Het gaat niet om een klein bedrag,

maar om een bedrag dat zo onvoorstelbaar groot is

dat de totale waarde van het hele gezin nog geen fractie is
van de totale schuld.

Het bestaat gewoon niet dat een slaaf zo in het krijt kan staan.

De vraag, “Heb geduld met mij!”

is dan ook totaal onzinnig.

Geduld is niet genoeg.

Al had de koning alle geduld van de wereld,

die tienduizend talenten kreeg hij er nooit van zijn leven mee terug.

Hier is meer dan geduld nodig.

Een soort bovenmenselijke vorm van super-geduld.

En dat heeft de koning ook.

Want de koning heeft goddelijk geduld.

Wat wij dan noemen, genade.

Het soort geduld dat je nodig hebt

als je een aarde vol met mensen hebt geschapen

die zo met elkaar omgaan als wij dat soms kunnen doen,

en je ziet dat aan,

en je hart bloedt.

En het mooiste zou dan zijn

dat iemand die een beetje doorheeft

hoeveel geduld die koning eigenlijk met hem heeft
zou denken, "Hee,

wat geeft het een geweldig gevoel van bevrijding
als iemand jou laat gaan
en zegt, 'laat maar, leef je leven,
jij en je gezin,
ik vraag niets van jou dat onmogelijk is.'

Laat ik dat gevoel delen
met degenen die bij mij in het krijt staan."

Tja. Daar zijn we als mensheid nou niet bepaald sterk in,
de ander zijn vrijheid gunnen,
in zijn waarde laten,
of zelfs – God verhoede – vergeven.

Nou ben ik best een heel geduldig mens,
anders stond ik hier nu niet.
Maar lankmoedigheid,
daar sta ik toch behoorlijk achterdochtig tegenover.

En het soort lankmoedigheid waar het hier over gaat,
buitennissig, overvloedig, ruimhartig op het belachelijke af –
daar voel ik persoonlijk weinig voor.

We hoeven toch niet over ons heen te laten lopen?
We hoeven toch geen misbruik van ons te laten maken?
Zeker niet door mensen die er geen spijt van hebben,
maar ons rustig zeventig maal zeven maal op dezelfde manier te grazen nemen
als ze de kans krijgen.

Gelukkig maar dat het hier om een vrucht van de Geest gaat.
Een vrucht die wil groeien,
die het groeien niet kan laten.
Dat is wat vruchten doen.

Die groei lijkt wel te voorkomen,
als de boom die die vrucht moet dragen
geen water krijgt, in slechte grond staat,
en de zon niet ziet,
maar de Geest, die vermag nogal wat.

Die waait door kamers die op slot zitten.
Die blaast wat dor en doods was de levensadem in.
Die waait waarheen ze wil.

En zo kunnen we onszelf soms verrassen.
Dan zijn we soms ineens flexibeler dan we dachten,
kunnen we meer hebben van een ander,
hebben we meer te geven,
veren we makkelijker terug.

Vaak ook niet. Want we zijn maar mensen.
Maar mocht je zo'n moment meemaken
waarop je plotseling de vrijheid voelt
om de ander de ruimte te geven,
luister dan goed.

Dan waait de frisse wind van de Geest
alvast even door je leven.
En ze draagt op haar vleugels
de belofte van Gods Koninkrijk.

GEBEDEN

Gulle God,
soms is het windstil in de kerk.
Dan waait de Geest even niet waarheen ze wil,
want wij hebben onze ramen en deuren vergrendeld
en we zijn bang voor het onbekende,
het ongehoorde, het onvoorziene.
Laat uw Geest sterker zijn dan onze mitsen en maren,
groter dan onze agenda's,
veelzeggender dan onze woorden.
Houd ons altijd weer datgene voor ogen
dat ons aanspoort om de eeuwenoude weg te bewandelen
die naar uw toekomst leidt –
onze honger en dorst naar gerechtigheid,
onze betrokkenheid bij de kwetsbaren,
ons verlangen naar uw vrede.

Soms is het windstil in de wereld.
Dan waait de Geest even niet waarheen ze wil,
want de pijn en het onrecht zijn adembenemend
en de mensen krijgen geen lucht.
Dat de mensheid toch tot bezinning mag komen bidden wij u,
dat we het aan mogen durven om alles en iedereen
met respect en liefde te bejegenen;
dat we van harte geduld mogen hebben
met onszelf en elkaar,
maar ook van harte ongeduldig mogen zijn
met de verspilling en de hebzucht en het machtsmisbruik in deze wereld.

Soms is het windstil in ons leven.

Dan waait de Geest even niet waarheen ze wil,
want wij durven ons niet kwetsbaar op te stellen,
ons niet bloot te geven,
geen gehoor te geven aan onze roeping.

En soms voelen we ons zo alleen
in alles wat ons overkomt
en hebben we behoefte aan troost.

Wij bidden voor hen die het moeilijk hebben,
die gebukt gaan onder zware verantwoordelijkheden
of juist een leegte voelen die niet te vullen is.

Voor Wilma Tempelaars-Beekenkamp, Jan Willem Engelen en Heleen Quarles van Ufford-
Kemper bidden wij, dat zij zich gesteund en bemoedigd mogen weten;
voor Martijn en Hans, voor Dick en de overige familieleden en dierbaren van Hans van
Woerkom, voor troost en moed in de dagen die komen gaan.